

KOITPERÄN KOPERNIKUS

Taisto
Vänttinen

Koitperän Kopernikus

Taisto Vääntinen

© 2021 Taisto Vääntinen

Kirjan kansi: Mikael Jaakkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4434-5

1

Punaruudulliseen flanellipaitaan, henkselien kannattimiin harmaisiin, löysiin housuihin ja Reino-tohveleihin pukeutunut, elämän ehtoopuolella oleva Anselmi Hulkkonen rapsutteli parransänkeään ja katseli syvään haukotellen heinäkuun aurinkoisena aamuna mökinsä rappusilta tuttua näkymää.

Etuoikealla näkymää hallitsi pieni-ikkunainen, mahtavan kokoinen, edellisten sukupolvien rakentama, nyt lievästi notkokattoinen kivinavetta, jonka yläosan puurakenteista punainen maali oli vuosikymmenien aikana haalistunut ja lohkeillut. Rakennuksen kauimmaisen nurkan takaa kurkisti kallistunut, maalaamaton, säiden harmaannuttama ulkokuusi. Pihamaa, otollisten kesäsäiden ansiosta, kasvatti puoleen sääreen ulottuvia niittyleinikkejä, voikukkia, pihasaunioita ja muita tyypillisiä pihakasveja. Navetan seinustalla auringon paisteessa viihtyivät horsmat ja pajupuskat. Kulkuväylät huussille ja navetan päätyovelle muodostuivat kävelijöitten auki lahmomista poluista. Takana olevasta, aikanaan punaiseksi maalatusta mökistä, maali oli päässyt tyystin hilseilemään. Mökin huopakatto oli sammalen kirjavoittama ja nokisessa savupii-pussa oli vaarallisen näköisiä halkeamia.

Kuumaa kesäpäivää enteilevä unettava tunnelma väreili ilmassa. Kukissa pörräsivät kimalaiset, pihamaan leikkaamattomassa heinikossa sirisivät heinäsiirakat ja rappujen vierustan sireenipuskassa vilahtelivat ruokaansa hakevat varpuset.

Vatsakasta, lyhyenlääntää Anselmia eivät rappioromanttinen maisema ja luonnon läsnäolo millään tavoin häirinneet, vaan hänen päässään surraavat suuret ajatukset jättivät vallitsevat ulkoiset pik-kuseikat omaan arvoonsa ja hän suuntasi veden väriset silmänsä navetan päätyovelle ja lähti sinne tallustelemaan tarkoin tavoitteestaan tietoisena.

Kauas ei Anselmi ehtinyt, kun mökin ovi miehen takana kirahti ruosteisilla saranoiden. Roudan vinoon nostamille rappusille ampaisi pyöreänaamainen, runsasmuotoinen muori, jonka emäntämäistä asua täydensi keltakukkainen esiliina. Ilmestys jäi rappusille seisomaan jauhoiset kädet puuskassa ja huusi ukon perään.

– Tutkimaan se mejän rohessori mennee. Toiset ne on täyttä päätä heinän teossa ja meillä vaan joutilaana jolkutellaan. Ei kuule Anselmi lehmät lypsä siun tähtilöillä.

Anselmi ei eukkonsa marinoista piitannut, ei edes vilkaissut taakseen, vaan jatkoi matkaansa rauhallisesti, elämän uurtamilla kasvoiltaan tutkimaton ilme.

– Kerkiihän nuo heinät, mitä niistä ainaansa tolkuttamaan, ukko mutisi tuuhean, hiekanvärisen viiksipehkonsa alta.

Anselmi Hulkkonen nappasi vuorilaudan takaa kookkaan avaimen. Hän avasi yläkertaan johtavan sillan alla olevan riippulukon. Anselmi veti kaksin käsin harmaan, jäykästi liikkuvan oven auki ruostuneiden saranoiden vaimeasti narahtaessa, astui sisään puolipimeään navettaan ja jatkoi matkaa tohveleitten läpsyttäessä liian mustuttamaa sementtilattiaa vasten. Matka jatkui kiiltäväksi kuluneiden, kesäaikaan tyhjinä ammottavien puuparsien vieritse. Hetken päästä hän hapuili huoneen peräseinällä oleville portaille ja kiipesi niitä myöten navetan ylisille. Näin kesällä heinäparvi oli tyhjä.

Viimekesäiset heinät oli käytetty ja huokaisten vilkaisi Anselmi paikkaa, joka tulisi taas talvea varten täyttää, toivon mukaan, kuivilla heinillä. No, se on sitten sen ajan murhe.

Hän ei antanut mokoman asian pitempään häiritä, vaan lähti ka-puamaan huteran näköisiä tikapuita. Ne päätyivät vaarallisen oloi-selle, kaiteettomalle tasanteelle, jossa olevan matalan oven avaa-malla Anselmi astui pienehköön huoneeseen. Sisään tultuaan hän ve-täisi oven voimakkaasti kiinni ja sai harmaan pölypilven pöllähtä-mään lentoon miljoonina säihkyvinä pisteinä huoneen ainoasta, pie-nestä ikkunasta tuikkivan kesäauringon valokiilassa.

Rakennelman oli lähistöllä asuva timpuri, Tauno Jokinen kyhän-nyt. Materiaalina oli käytetty viitisen vuotta sitten rakennetun lanta-lan, nyt jo harmaantuneita, ylimääräiseksi jäänyttä puutavaraa. Tasa-kattoinen, vähän navetan harjakorkeutta ylittävä laatikkomainen, matala torni puhkoi navetan katon oikean lappeen harjasta lähtien. Koppi oli kannatettu navetan välikatosta pystypalkein ja sen yhden seinän muodosti suurimmaksi osaksi navetan päätylaudoitus. Kopin katto oli päällystetty mustalla kattahuovalla ja katon keskikohdalla oli pyöreä, kolmenkymmenen sentin halkaisijainen aukko, joka oli saranoitu sisältä avattavaksi. Itse koppi oli höyläämättömästä puuta-varasta tehty, karkeatekoinen, Anselmin käyttötarkoitukseen sopiva, tukeva hökkeli. Hänen mielestään se ei ollut mikä tahansa raken-nelma, vaan oikea, tarkoin suunniteltu tähtitorni, joka oli tehty käyt-täjänsä mittojen mukaan. Todellakin kovin paljon Anselmia pitempi mies ei olisi sopinutkaan siellä seisomaan suorana eikä myöskään kopin pieni lattia-ala olisi sallinut pitkiä askelluksia.

Kalustus noudatti samaa yksinkertaista, karua linjaa ja rajoittui vain välttämättömiin kappineisiin. Seinään oli kiinnitetty,

maalaamattomasta raakalaudasta rakennettu kapea pöytä ja samasta materiaalista tehty kolmetasoinen kulmahylly. Kopin ainoan istuimen virkaa toimitti pakkilaatikko, jonka päälle oli kiinnitetty kylmien talvi-iltojen varalla tyroksilevy, joka oli housun persauksien lististämä, likaama ja reunoiltaan lohkeillut. Valaistuksesta huolehti sähköjohdon päästä roikkuva kärpästen täplittämä, pölyinen, varjostimetön sähkölamppu. Nurkassa kalustusta täydensi ruostunut sähköpatteri kylmien ilmojen varalta.

Pyöreän kattoluukun kehälle oli merkitty ilmansuunnat. Niiden kohdalle oli koverrettu hahloja, joihin Anselmin ylpeys, postimyyinnistä tilattu kaukoputki sopi käyttäjän kulloinkin haluamaan suuntaan sojottamaan. Kaukoputki kertoi jo sinällään huoneen käyttötarkoituksesta, mutta viimeistään huomasi Anselmin ”avaruustutkimuskeskukseen” tulleensa nähdessään seinään nastoilla kiinnitetyt Koululaisen karttakirjasta leikatut pohjoisen ja eteläisen pallonpuoliskon tähtikartat ja Jupiterin ja Saturnuksen kuvat kuineen. Vielä vakuuttavamman kuvan tähtitaivaan ihmeisiin paneutumisesta antoi tutkimustilan käsikirjastoon kuuluva avoimena pöydällä oleva, paljon selattu, kippuralehtinen ja ajan kellastuttama, avaruutta käsittelevä tietokirja.

Anselmin tähtien tutkiminen sai lähtölaukauksen juuri tätä kirjaa tutkimalla. Tietoja täydentääkseen, hän useina pilvettöminä, syysiltoina mökin rappusilla istuessaan tuijotteli taivaalle ja katseli siellä näkyvää suunnatonta tähtipaljoutta. Anselmi oli lukenut taivaalla huristelevista raketeista. Äkipäätään ajatellen ei tuollaiseen sumppuun kannataisi noin vain ajeluttaa kalliita ajopelejä, Anselmi tuumi. Hänessä heräsi auttamisen halu. Jonkun pitäisi osoittaa, miten tuolla sokkeloissa olisi turvallista liikkua. Tähtikarttaan toki oli piirretty taivaankappaleita sinne ja tänne, mutta ei minkään

näköistä viitettä, miten niiden välistä luovitaan. Mitä, jos Suomenkin kartassa olisi vain kyliä ja kaupunkeja pelkkinä pisteinä? Ei sellaisen kartan perusteella matkustavaiset osaisi ajella kyläreissuillaan.

Anselmi siitä paikasta päätti olla se ”joku”, joka laittaa asiat raitteilleen, luo turvalliset kulkureitit avaruuteen. Hellän vastaväitteistä huolimatta hän tilasi postimyynnistä kaukoputken. Sillä taivaalle tiiraillessaan, Anselmi tuli yhä vakuuttuneemmaksi aikeensa toteuttamisen tarpeellisuudesta. Turhautunut mies tunsu löytäneensä yksitoikkoiselle elämälleen todellisen tarkoituksen.

Näin se alkoi ja näin se meni. Anselmi istahti pakkilaatikolleen ja katseli tyytyväisenä ympärilleen. Tulipahan tehtyä oikea päätös. Avaruuden tähtiverkkojen selvitys on hänen elämänsä. Maailman kaikkeudessa oleva tähtitaivas; siinä on sijaa mielikuvitukselle ja luovalle ajattelulle. Aivan toista kuin heinäntekijät ja muut arkisia askareita puurtavat kuvittelevat jotain elämisen arvoista sisältöä omasta pienestä maailmastaan löytyvän; ja mitä vielä. Ylemmydestään innostuneena Anselmi ponnistautui jaloilleen ja kurkotti hyllyltä käteensä peltimukin ja tummaa nestettä sisältävän pullon. Sen kylkeen oli liimattu valkoisen ikkunaliimapaperin pala, johon vanhan miehen vapisevalla käsialalla oli kirjoitettu teksti: Linssin pesu- nestettä. Alle oli vielä piirretty pääkallo ja kaksi luuta ristissä. Varmemmaksi vakuudeksi kuvan alle oli vielä piirretty kolme ristinmerkkiä.

Anselmi avasi korkin ja lorautti nestettä hiukkasen mukin pohjalle, pyöräytteli mukia, nielaisi nesteen parilla kulauksella ja pudisteli päätänsä naama irveessä. Olisiko niin, että vakavailmeinen ukko oli ylevistä ajatuksista huolimatta saanut tarpeekseen ihmisten ylenkatseesta ja tekemässä loppua elämästään? Ei ollut, ei sinne

päinkään. Hän ei hyväksyntää kaivannut, eikä ulkopuolisten ylenkatsetta edes huomannut. Hän tunsi vahvasti, että hänellä oli oma elämänsä ja siinä kajasti; suuri kutsumus. Vahvaa tunnetta korkeintaan Hellä-vaimon marmatus joskus kiusasi.

Juoman nauttimiselle oli taas omat juurensa. Siitä oli muodostunut tapa, jollei suorastaan perinne. Se oli harkittu lähtölaukaus, jolloin hän tunsi irtautuvansa kaikesta epäoleellisesta ja tunsi pyhittyneensä korkeampien voimien johdattukseen. Pullossa ei siis ollutkaan myrkkyä, jota etiketistä voisi päätellä, vaan paikkakunnan tekijämiehen Severi Horttanaisen hyväksi tunnettua pontikkaa. Tumma väri oli tieteen tahtoon saatu aikaiseksi lirauttamalla joukkoon Hellä-emännän mustikkamehua. Värit ja etiketit olivat harkittuja varoitustenpiteitä mahdollisten vierailijoiden varalle. Kukaan paikkakuntalainen ei uskoisi, vaikka etikettiä ei olisikaan, että laiha musteen värinen aineen olevan Severin käsistä lähtöisin. Severin nimenomainen ja tunnettu ylpeydenaihe oli pitkän kokemuksen ja ammattitaidon avulla aikaansaatu helmeilevä, kristallin kirkas juoma. Lisäksi Severi oli siihen loihittanut jumalaisen maun. Maun, joka toi mieleen ikimetsien kuusenneulasen ja samalla siinä aisti juurevan, auringon paahtamalla kankaalla kasvavan männyn pihkan tuoksun. Salmiakikossut, limuviinat ja vastaavat muut värilliset tuotteet ja keinotekoiset nykyajan kotkotukset, eivät olleet syvien salojen, todellisten luomutuotteiden, valmistajien tuotevalikoimissa.

Kuten sanottu Anselmi ei toki tullut tähtitorniinsa viinan kanssa läträämään, vaikka pieni tujaus vatsan pohjalla tuntuikin aina yhtä mukavalta. Tarkoituksena oli ainoastaan siivittää aivosolujen tahmea toiminta hurjaan nelistykseen. Tuikku pontikkaa vastasi samaa kuin laulajalle merkitsee äänen avaus.

Anselmi kävi työhön käsiksi. Hän otti hyllystä sinikantisen vihon, jonka sivuille oli piirretty lyijykynän ja peltiharpin avulla puolen sivun kokoisia ympyröitä. Näiden sisälle oli merkitty sinisiä ja punaisia rasteja. Kukin ympyrä oli nimikoitu salaperäisin tunnuksin P, Ko, I, Ka, E, Lo, Lä ja Lu. Nämä merkinnät tarkoittivat ilman-suuntia, eli ne olivat samoja merkintöjä, jotka löytyivät kattoreiän kehältä kaukoputken kiinnityshahlojen kohdalta.

Näin siirtelemällä kaukoputkea hahloilta hahlolle, Anselmi pystyi kattamaan pala kerrallaan koko pohjoisen pallonpuoliskon tähtitaivaan. Siis jokainen lehdellä oleva ympyrä merkintöineen kuvasi kaukoputken näkymää tutkimushetkellä. Näkymät taas oli tiivistetty käsivaralla piirrettyihin sinisiin ja punaisiin krukseihin.

Vihon kannen sisäsivulle Anselmi oli kirjoittanut värillisten merkien selityksen: Sininen = tähti kaukana, Punainen = tähti lähellä. Muutamissa ympyröissä oli punaisia rasteja vain muutama mutta sinisiä hyvinkin runsaasti ja muutamissa taas päinvastoin. Etäisyysarvioinnit Anselmi oli perustanut pelkästään tähtien kirkkauteen ja lähtenyt siitä olettamuksesta, että himmeä tuikku taivaalla oli kaukana oleva tähti, kun taas kirkkaana loistava oli ihan ulottuvilla. Muutamissa tapauksissa arvio sinisen ja punaisen välillä oli hiuksen hieno. Tällaisten epävarmojen havaintojen kohdalla krukissa oli värinä sinistä ja punaista.

Havaintoja oli tehty useamman vuoden ajan tähtikirkkaina, pimeinä iltoina ja öinä. Pari sinikantista vihkoa oli jo täyttynyt, joten tutkimusaineistoa oli kertynyt aika lailla. Pilvisinä aikoina tai päivällä, kuten nytkin, oli tutkimusten yhteenvedon aika. Vertailemalla samaa näkymää eri havaintoajankohtina Anselmi havaitsi taivaalla ”aukkopaikkoja”, eli tietyllä alueella oli vain kaukana olevia taivaan-kappaleita ja tietysti toisaalla päinvastoin.

Anselmi selasi vihkoaan otsa kurtussa ja siirsi katseensa seinällä olevaan pohjoista tähtitaivasta kuvaavaan karttaan. Hän oli sijoitellut sille havaintojaan, piirtämällä huomioidensa perusteella lyijykynällä viivoja taivaankappaleitten joukkoon. Viivojen molemmin puolin oli piirretty punaisella varjostettuja alueita pieninä ja suurina laikkuina. Nämä pläntit oli varustettu merkinnällä: v.a. Viivan viereen taas oli raaputettu kirjaimet: t.r. Näiden koodien merkitykset: “turvallinen rata” ja “vaarallinen alue” Anselmi piti omana tietonaan kirjaamatta niitä mihinkään.

– Sitä ei koskaan tiijä, mitkä vakkoojat missäkin on kurkkimassa. En kerro es Hellälle, kun sekkiin on semmonen hölösuu ja typeryyttään livvauttaa tiejon naapurin akoille ja siitä se sitten lähtee, ukko tuumi karttaansa tarkistellessaan. Toisaalta mitäpä sille Hellälle muutenkaan kertomaan, kun se ei kumminkaan mittään ymmärrä, ja se on sellanen, että kun ei ymmärrä, niin ei se hyväksy. Se vaan tuhauttaa mielestänsä turhalle vähdille ja rupeaa puhumaan taas lehmistään ja heinistä. No, nyt kartalla on kuitenkin ratoja avaruusmiesten huristeltavaksi pitkin ja poikin taivaan kantta.

Anselmi oli saanut edellisellä tornissa käynnillään tähtitaivaan kartoituksen päätökseen ja nyt oli syytä ihastella aikaansaannosta. – Hyvä siitä tul ja tarkka. Näin, niin kuin harjakaisten kunniaksi, Anselmi lorautti vielä ihmejuomaansa mukiin ja nielaisi sen yhdellä kulauksella. Ukon ilme vakavoitui ja hän mutisi viiksipehkonsa alta:

– Siinä sitä on hyvä holli ajella avaruuskonneilla. Pittää olla kuitenkin tarkkana, että ei hurrauta liian ylös ja eikä liian alaskaan passaa mennä. Siellä on muutamissa paikoin hirmuisen paljon punasta merkkiä, jotka huolimattomasti ajaa koheltaessa liian kanssa röykkyttävät kalliita avaruuskonneita. Niin, ja saattaa siellä olla sitä tähti-

sumuakin. Ainakin äkinäinen sinne voi eksyä. Kyllä kait ne, jotka raketteja lähettää ymmärtäävät varottaa lentomiehiänsä – tai sitten eivät. Eikä siinä kuitenkaan sen kummempaa taitoa tarvittisi, kun vaan ajelisi justiinsa tuota viivaa pitkin. Siinäpä se sitten onkin, jotta mistäs ne sen tietää, ne ajajat, missä se viiva on. Tuskin ne on ymmärtäneet Amerikassa ja Venäjällä avaruuden viivoja piirrellä ja muutenkaan eivät ole varmaan tarkkaan tuumineet koko asiaa, ajjaa tormuuttavat vaan. Ajattelevat varmaan, jotta kyllä ilmassa hotua riittää. Mutta ei se ole niin yksinkertasta, ei ole. Ne ajattellee varmaan, että kun lentokonneet lentelee paikasta toiseen, niin ei ne mihinkään tähtiin ole tähänkään asti törmänny. Ei ne ymmärrä, jotta lentokonneet lentää alempana ja koko tähtisuma on ylempänä tihiänä, kun sammakon kutu lammikossa. Ja justiinsa siellä ne avaruusraketit porhaltaa.

– Nyt on sitten pohjosen tähet ja lentoreiät selevitetty. Lähempänä asuvat joutuvat tutkimaan eteläpuolen tilanteen. Minähän en voi mennä vieraisiin maihin sitä tekemään, eikä Hellän meijertili siihen riittäskään. Eipä silti, helpompaa on sen puoleen avaruuskoneilla sillä puolen taivasta ajella. Kun on ylämäkkeen ensin kiivetty ja laneetat ja meteoriitit väistetty, niin sitten ei muuta, kun ajaa loikkotellee alamäkeen suittet löysällä ja hakkee vaan tarkkana aukko-paikkoja.

Anselmi ei kuitenkaan jättänyt asiaa pelkän mietiskelyn varaan, vaan itselleen tunnusomaisen lempeän luonteensa takia, oli todella huolissaan astronauttien turvallisuudesta. Hän päätti, että asialle täytyy tehdä jotain. Mikä mahtaisi olla paras keino lentäjien pelastamiseksi tähtitaivaan karikkopaikkojen vaaroista?

– Ameriikkalaisille ainakin varoituksen sanat olisi toimitettava, ne kun niitä raketteja enimmiltään lähettävät ja ovat muutenki

parraiden perillä avaruushommista, Anselmi tuumi. Tietenki venäläiset kanssa, mutta taitavat huonommilla vehkeillään ajella samoja ratoja amerikkalaisten perässä, jotta jos eellä menijää varottaa niin hyöty tulee toisellekin. Ei niille tietenkään passaa kaikkia tietoja ja etenkään mitään avaruusviivoja lähetellä, tutkikoot tarkemmin ite, mutta jos pistäis menemään – vaan alkuun – jonkun niin ku varoituksen sanan. Kukahan siellä olisi sellainen avaruuspomo, joka varoituksen saa parraiden menemään perille? Voi olla, että paras keino on lähettää menemään evästys itse residentille, kaipa se sitten patistaa alempi arvoisia.

2

Anselmi oli touhun miehiä, kun sille päälle sattui, vaikka sitä ei tiluksia tarkasteltaessa uskoisi. Hellä-emäntä ole miestänsä liiasta rehkimisestä joutunut avioliittonsa aikana toppuuttelemaan. Se vaan oli niin, että nykyään Anselmin pää oli täynnä tärkeitä ajatuksia. Kottorppa ja sen vainiot eivät olleet ylimpänä mielessä tälläkään hetkellä, kun hän laskeutui navetan vintiltä ja kävellä reuhtaisi pihapolkua tavallista ripeämmin. Hän nappasi seinän vieressä kyyhöttävän, säiden perskaannuttaman moporesun, polkaisi sen käyntiin ja ilmoitti portaille tulleele Hellälle piipahtavansa kirkolla. Tämä ei kerinnyt edes sanomaan, että ukko toisi saman tien palasokeripaketin, kun mies oli jo hurauttanut pihamaalta tielle niin, että sininen savu pyyhkeili korkeiksi kasvaneita tataria ja saunioita ja sai kimalaiset kiireen kiukkuisesti pörähtämään kauemmaksi pakokaasun katkusta.

Kirkolle päästyään Anselmilla oli selkeä suunnitelma. Hän paineli kirjakauppaan ja pysähtyi postikorttitelineen eteen. Kaiken sortiset onnittelu- ja pilailukortit hän sivuutti oitis. Jokin maisemakortin pitäisi olla ja mielellään omalta asuinseudulta. Löytyihän se, vaikka ei ollut kuin yksi ainut vaihtoehto. Mutta mikäpä siinä, olihan se kaunis, tunnelmallinen kuva Rastimon kirkosta. Se suorastaan henki syvää rauhaa syksyisen ilta-auringon paisteessa. Se oli kanttori Kovalaisen aikamiespojan kuvaama. Se kun on armoton valokuva-harrastaja ja kulkee kaikki päivät kamera kaulalla ja miehen mittainen jalusta kainalossa.

Kortin hankittuaan Anselmi suuntasi askeleensa linja-autoaseman baariin, nouti tiskiltä pullon keskiolutta, ankkuroitui rauhallisen nurkkapöytään ja syventyi vaativaan kirjoitustehtävään. Nimi ja osoite onnistuivat hienosti varsinkin, kun oli paikkakunnan lehti lunttina, jossa sattui olemaan tarvittavat vierasperäiset sanat. Ei passannut kirjoittaa väärin, muuten luulevat Amerikan maalla jonkun hölmön täältä kirjoittelevan. Niinpä korttiin piirtyi kovan jykerryksen jälkeen: Amerikan presidentti, Washington, Valkoinen talo, USA. Se varmaan riitti osoitteeksi. Kai kaikki siellä tiesi missä presidentti asui. Aikansa kynän päätä suussaan pyöriteltyään Anselmi kirjoitti:

”Herra presidentti. Pyydän teitä välittämään terveiset alaisillenne avaruusmiehille, jotta ne tutkisivat tarkkaan mihin suuntaan raketit on turvallista ajeluttaa. Siellä on paikotellen hyvinkin tiuhaan taivaankappaleita. Niin sitä vaan, että ei tulisi kalliita ajopelien korjauksia ja rakettikuskit olisivat turvassa. Terveisin Anselmi Hulkkonen, Rastimo Koitperä, Suomi, Finland.”

Kyllä se pitäisi nyt olla hyvä, mutisi Anselmi käänneillen korttia käsissään.

Ukko kulautti kurkkuunsa lopun sisällön kaljapullostansa, röyhkäisi ja paineli lähellä olevaan postitoimistoon. Postineiti vilkaisi miestä uteliaana, kun tämä pyysi postimerkin Amerikkaan lähtevään korttiin.

Mitähän sekin ukkorähjä Amerikoihin kirjottaa? No, voihan sillä olla joku sukulainen siellä, tyttö tuumi ja haki tympeyttänsä salaamatta Anselmin pyytämän merkin.

Anselmi ei neidin vilkuiluista piitannut, vaan nuolaisi merkin neidin katsellessa ja linttasi sen sille varattuun paikkaan kortin kulmaan. Sitten ei muuta kuin kortti postin ulkopuolella olevaan

Anselmi rakensi puusta tornin toteuttaakseen intohimoaan, tähtitaivaan tarkkailua. Sitä hän tekee omintakeisella, oikeaksi uskomallaan tavalla. Eräänä päivänä hän uskoo tehneensä läpimurron avaruudentutkimuksen turvallisuuteen liittyvissä ongelmissa, ja onnistuu herättämään kansainvälisen mielenkiinnon.

Onko Koitperälle syntynyt uusi Kopernikus, vai onko kaikki pelkkää väärinkäsitystä? Oli miten oli, niin alkaa valtava kuhina, jossa maalaiskylällä tähtiin kurottavasta vanhuksesta väännetään nero ja merkittävä kansainvälinen tiedemies, jonka mullistavia havaintoja saapuu todistamaan korkea-arvoisia lähetystöjä ja toimittajia ympäri maailman.

Paikkakunnalle kuhina on myönteinen ilmiö: rakennustoiminta ja muu liike-elämä saavat vauhtia ja työvoiman tarve räjähtää. Myös ihmissuhteita syntyy, yllättävienkin henkilöiden välillä.

Pienen maaseutukylän arki menee sekaisin, kun paikkakunnalta paljastuu kansainväliset mitat täyttävä tähtitieteellinen nero. Onko kaikki ollenkaan totta, vai silkkaa joukkohysteeristä kuvitelmaa?

